

1

Alice

Nejradši mám rána u nás doma. Ne nadarmo se říká: Všude dobře, doma nejlíp. Je tolik věcí, které mi doma po ránu vyloudí úsměv na tváři. Začíná to čerstvým vzduchem proudícím do ložnice, vůní dřeva staré chalupy, čerstvě povlečenými peřinami, pohledem na spícího Matěje, kterému z pusy na polštář kane tenký pramínek slin – aby to nebylo zase moc přeslazené.

Musela jsem se při pohledu na něj pousmát. Měl lehce pootevřenou pusku, vydával zvuky jako kanadský dřevorubec a ta tekoucí slina byla už jen třešničkou na dortu.

Přisunula jsem se blíž, nadzvedla jsem peřinu a přitulila se k němu. Chvilí jsem se dívala, jak spokojeně spí. Po nějaké době mě to ale přestalo bavit, a tak jsem ho začala jemně šimrat prstem. Nejdříve na uchu – u toho si pomlaskl a spal dál. Potom pod nosem – to už se ošil a rukou se na tom místě podrbal. A když jsem se dostala do podpaží, už na mém zápěstí přistála ruka, otevřelo se jedno oko a Matěj mě zpražil vražedným pohledem.

„Alice, co jako děláš?“ zabručel pod vousy. Rty měl nakrčené a obličej pomačkaný od polštáře.

Začala jsem se smát. Stále jsem si ho prohlížela, jak je celý červený, rozespálý, a ještě se musí koukat na bláznivou ženskou, co ho vzbudila.

„Ha ha ha, co je na tom legračního?“

„Já už jsem se nudila.“ Dala jsem mu pusku na lehce opocené čelo.

Viděla jsem, že ač se snaží být našťvaný, koutky úst mu cukají. Nevěřicně zakroutil hlavou a otočil se na záda. Prohrábl si vlasy, protáhl se a začal se smát taky.

„Já mám s tebou fakt život, cáčorko,“ vzdychl a převalil se na mě. Smáli jsme se jeden na druhého, líbali se, hladili se po zádech. Vtom se otevřely dveře a do ložnice k nám vletěla neřízená střela.

„Vstávat, vstávat, Matěji, Alice, je ráno, je ráno, dnes je velký den!“

Celá postel jako by se ocitla na palubě velké lodi plující po moři. Lucka skákala po matraci tak divoce, že jsem se bála, kdy pod námi praskne rošt. Matěj ji chytil za ruce a strhl k sobě. Lucka s pištěním dopadla mezi nás a řehkala se na celé kolo.

Lucka rostla jako z vody. Každým dnem byla větší a větší, taková malá rozumbrada. Hrozně mi připomínala Elišku. Nejen chováním, ale i vzhledově. Uživala si každý den plnými doušky, radovala se z každé maličkosti, přesně jako to dělávala Eliška.

Moc mi chyběla.

Obě nás občas přepadaly záchvaty neuvěřitelného smutku a hněvu, nebo možná spíš bezmoci. Matěj mě párkrát našel zamknutou na záchodě, brečící s rukama opřenýma o kolena a hlavou v dlaních; jindy zase našla já Lucinku schovanou pod peřinou a vzlykající, že jí chybí maminka.

Posledně když jsme s Lucinkou pekly rybízovou bublaninu, přišla řeč právě na nehodu jejich rodičů.

Měly jsme moc hezké odpoledne. Lucka stála na stoličce, aby lépe dosáhla na kuchyňskou linku, a míchala v misce vajíčka. Já stála vedle ní, obě v zástěře, a zadělávala jsem těsto na buchtu. Kuchyní se linula vůně léta, rybízu a drobenky. Lucka se pořád smála, mazala mi na čelo mouku a hrála si u toho na indiánku. Chvilí jsme pak v tichosti pokračovaly v pečení, když se najednou zeptala, jak to vlastně bylo. Jelikož měla období, kdy se